

Došlo už na průzkumní výpravu! Doteď se ohařící pohybovali buď na zahradě, nebo na plácku před zahradou, či nějaký to večerní polítání na louce na konci vesnice. Tu jednu procházku, kdy jsme je tam vzali do lesa, ještě než jsme se rozhodli domek koupit, nepočítám.

Teď v pindělí jsem si naordinovala klid od škrábání zdí, abych si ty ruce nezdecimovala moc a tak jsem měla prostor vytáhnout trošku ohařiska po okolí. Nic velkého, jen se trochu projdeme. Ale jen ten, kdo dokáže v klidu sedět, až se otevře branka. Takže to vypadalo, že půjdeme s Rumíčkem sami, protože Tali to dělalo velkopotíže. Nakonec tu kotelnu na zem posadila taky a poslušně u nohy vyšla ven. Došli jsme těch pár kroků k silnici. Proto tahle opatření, kvůli silnici. A mimochodem jsem hodně ráda za to, že všechny svoje psy učím vycházet ze dveří, branky, vrat tak, že jdou vedle mě a nevystřelují se do kšá, protože na tohle tady není prostor)

Jakmile zaznělo uvolňovací "Chodník" (kterej tady nejni), do toho kšá se oba vystřelili. Tali okamžitě na zelenou loučku a Rumíček zkoumat cestu v úvozu. Dá se tudy dostat bezpečně do vesnice a nebo odbočit do polí. My jsme prozatím udělali to druhý. Odbočili jsme doleva hlubokým úvozem mezi stromy do kopečka. Tali je teď zase v takovém podivném rozpoložení a tak se hůřeji ovládá. Tedy důrazněji. Takže jsem důrazně zahulákala a povysvětlily jsme si to, kde se kdo a jak bude pohybovat. A šli jsme na konec tunelu. Tunelu ze stromů, který koruny vytváří nad úvozem. Vyšli jsme mezi polema a já mohla nechat ohařiska polítat. A trochu i pocvičit.

Pak jsem zamířila přes pole směrem k pastvinám a stájím, kde jsem se chtěla s majitelkou domluvit, zda cestu o které mi říkala, že je jejich soukromá, lze používat. Je to úsek polňačky, který navazuje na další pěšinu a jinak se na tu pěšinu moc dostat nedá. Když jsem tudy šla prvně, to jsme byli ještě návštěvníci, chvíli jsme si povídaly a ona právě zmínila, že ta cesta je jejich. Nechci po ní chodit bez dovolení a tak jsem se šla domluvit. Pak mi došlo, že s Tali bez vodítka by to sice nebylo nemožný, ale bylo by to řekněme nepohodlný. Dozorovat Tali, a domlouvat se. Nechala jsem to teda na jindy a vrátila se zpátky.

A místo toho jsem si řekla, že zajdu s čoklidama k obecnímu úřadu, podívat se na vizitku kominíka, která je tam lípnutá na vývěsce. Kominíka taky potřebujem, takže kontakt se bude hodit. Aspoň to budou mít ohařiska živější. A já taky, když jsem nevzala vodítka. Takže jsme šli s povelom Se mnou!, kdy se můžou loncat kolem, ale jen do určitý vzdálenosti. Za plotem

prvního z domků pobíhal bižonek a hlasitě hájil svěřený území. Páníček čtoucí si na zápraží, lakonicky pravil "Otíku neječ." Otík ovšem musel dostát svý pověsti hrozivýho strážce pevnosti a hájil ji srdnatě dál. Ohařiska se šli seznámit. A Tali na něj koukala, jak kdyby spadl z višně. Netuším proč, není to první bižonek, kterýho spatřila, ani první bižonek, kterej ječí. Tenhle navíc štěkal oprávněně, páč že jo - byli jsme narušitelé ☐ .

Oddirigovala jsem je vpřed a jakmile jsme se blížili k samošce a úřadu, šlo se už K noze. Chtěla jsem se u samošky taky i podívat, jak tu mívají otevřeno, abych byla informovaná. Shodou okolností paní prodavačka a asi i majitelka zrovinka zavírala, tak jsem se rovnou představila, aby se nedivila, co to tam provozuju a když paní vlídně zahovořila, naznali dole pod schodama sedící ohaři, že když je vlídně hovořeno, znamená to, že nemusej bejt už pod schodama a vydali se taky představit. Grrrr. Enemže jsem je nemohla ani zcítýrovat, páč paní se s nima, k jejich velký radosti, začala družít. Nu, tak už nás zná - skoro komplet. Chybí jen Brtník. ☐ . Škaredila jsem se na ohařiska, že neposlechli pořádně a když jsem je pak odložila před úřadem, leželi poslušně jak sfingy. Naštudovala jsem vizitku a doufala, že mi mobil uvízne v hlavě. Marná lásky snaha, už než jsme při zpáteční cestě došli do půlky úvozu, bylo jasný, že si nepamatuju nic ☐ .

Ale co, zajdu tam příště, to stejně povezu na kárce odpad do kontejneru, tak co. A šla jsem si bezstarostně s ohařiskama úvozem nahoru. Čék je překvapenej, jak docela do kopečka to je, až když si nahoře uvědomí, že funí. Zastavila jsem ohaříky před silnicí a přeběhli jsme ji společně. Oba pak upalovali domů, přepadnout páníka a nalemtat se vody z lavóru ☐ . Tak to byla naše první krátká prochajda po okolí a kousek do vesnice. Objevování začíná ☐ .